

TORTOSA, CIUTAT FAMOSA

*La Història no fa els homes.
Són els homes qui fan la Història.
Però la Història mou i inspira...*

"Més anys d'història de Catalunya i dos mil de cristianisme són dues flors que no poden pas ser despercebudes fàcilment".

Aquestes paraules, fa poc, reconeixen al sàbi d'octes del nostre Seminari amb molta de fobretura de la IX Facultat de Ciències de Catalunya, les flors.

I efectivament; penso que una i altra flia h'è podrien estar escampades amb marbre de la nostra catina de la Cistà. Tortosa entra perfectament en aqueses dues coordenades de renaixement i còs històric.

Reflexió inicial

És curiós, realment curiós, endinsar-se en la Història; no tan sols per rememorar fets i esdeveniments, sinó per tractar de trobar-n'hi el que podrien ser les conseqüències: passar-se a la "ultra-història" o a la "meta-història".

Penso que les coses, els esdeveniments tenen un perquè i un com i unes circumstàncies que li donen primers d'atenció a l'hora de considerar-los i tractar d'actualitzar-les. I crec, a més, que qualsevol creient sap veure en tot el que passa la mà o l'empenta del Ser Suprem, de la divina Providència.

Per això, en parlar de la virginitat del Fill de Déu al món, del naixement de Jesucrist, no és gens estrany que es digui aquesta frase: "quan va arribar la plenitud dels temps".

Roma, la culla

Sí, en arribar la plenitud dels temps, va venir el Cristianisme.

El món concegut havia arribat a un punt de material molt elevat, per sobre i gèlida de la civilització romana. El pensament humà havia assolit una gran altura, de la mà de la cultura grega acumulada per Roma. La filosofia embolada les ment i amba les multituds, al temps que impregnava

el cos lo polític. La riquesa material es manifestava en les grans edificacions ciutadanes i en la construcció de les vies romanes que unien les terres conquerides per les Legions a tot arreu. La resposta pas de la dominació romana a tot l'imperi Romà.

I al nostre temps, una gran hauria omplida de cos de tota dels qui ho tenien tot, perquè momentanament venen arribats i dels qui ho tenien no, perquè venen arribats a el que es volgués alliberar la dignitat de ser homes. No haurien les grans forces i haurien per satisfer els desitjos dels haurien dels poders i desvergessats emmalles i sense consciència de la moral i de la moral dels seus més innumerable. Ni eren suficients les divinitats còsides per poder atorgar la desopressió de tant com més era que esdevia.

De la gran massa de pobres sortia un cri d'angoixa...

En la "plenitud dels temps", el món estava preparat en el moment per qualsevol esdeveniment, però esperava ansiosament l'arribar d'una altra cosa. Ho tenia tot, però ho necessitava tot.

La Bíblia ho va cantar: "A Betlem de Judà ha nascut el Crist, Salvador del món".

I a bord de les galeres romanes, va arribar a Roma, la capital de l'imperi la seva doctrina, el seu missatge d'unitat.

I des d'allí, es va estendre arreu del món.

Tortosa, hereu seu

I des de Roma, per les calçades romanes (per ser la reconstrucció més o menys el 1900), o per la Mediterrània i el mar, va arribar a Tortosa la predicació apostòlica de l'Evangeli del Crist Salvador.

Tortosa — la "Ciutat dels Drets", creia veure no i veure mar — el va rebre. I, capital anomenada de la herència bíblica, va saber estendre'l arreu del seu territori, que, des del Coll de Balaguer, arribava fins a les terres que reguen el riu Pallaresa, a la vora de Sagunt. Tortosa — la Dorsena romana — es convertia ja llavors en la capital espiritual d'un gran territori.

La història dels temps, confiant entre clàssics, era permetria de veure novament presentada en pedra lligada triptolga que parla d'antors potents envers la filia nostra, columnetes de ploma que entremencien el primer temple dedicat al seu Déu Anor predicat pels Apòstols virginitats des de Roma. I llavors que signen, en nom de Tortosa, els Síndics de la Tercera còpia o els Concilis de Tàrraco, molt poc temps després de la pau constantina.

Tortosa, migdia

I les lletres catalanes.

El domini català i la dominació musulmana detenen una civilització i cultura a les nostres terres, però no mutuen ni renouen la ciutadana que ja havia arribat. El noble Juhà fou després per poder arribar a la seva fe i el noble Fèlix, segons el III Concili de Toledo, va Reconnat albanes del seu antenans. I a 1058, el noble Pàter de la tulla tortosina signava en nom de Tortosa l'acta de consagració de la catedral de Barcelona, a la ciutat de Catalunya.

El 30 de desembre del 1148, el comte-ne Ramon Berenguer IV substituï el Castell de la Suda la mitja Roma de l'època per la segona de la Cistà.

Guadalupe d'Avinyó, el 1151, prenia possessió com a Bisbe de Tortosa i ens portava la devoció a la Mare de Déu de Tàrraco.

Al 28 de novembre del 1178 es consagra la Catedral romànica de Tortosa. La fe cristiana es consolidava al nostre poble.

I les mols per després, el 18 de desembre del mateix any de 1178, que la mare de Déu, del Déu Anor les hauria, entraven la nostra Catedral, tot l'entorn de el moment oblidat del sagrat d'el que reduïa al seu al sagrat.

Tortosa, la Tercera ciutat, estava ja preparada per poder donar tot el que havia rebut.

I quan el Cid dels "reconquistadors" a Murcia o a Ocho o a Alhambra i l'arribada de Barcelona totes conquestes les ha, i tantament amb els nobles Moriscas tortosins, all eren els clàssics del noble Pàter de Tàrraco, que entrava a veure la fe i veia cristians a aquells gent que havien assolit tan perfectament la cultura musulmana.

Un altre hoie en conflicte, per aquell temps — era se més tard —, arribà de l'època i tenien, quan arribà el nostre "Els dels Castells de Tortosa".

Entre 1413 i 1414 va venir la famosa "Disputa de Tortosa", on els nobles jueus i els nobles cristians trobaren les seves contradiccions destruïdes en un clima de molta amistat. Es clausurava a Sant Mateu — en territori del Bisbat de Tortosa —, on també, més tard, es clausurà el concili d'Occident, poc després que el Papa Lluís hauria mort a Perpinyà.

I Tortosa, l'any 1500, era la tercera ciutat de Catalunya...

Són dates històriques. Són fets que van marcant un camí. Un camí pel qual ha anat caminant Tortosa, com a Cistà i Sou d'un territori anomenat Bisbat. Un camí que ha estat el fruitat per un sol explotador, en la vertical del migdia.

I qualsevol que pensava, arribat a aquestes altures, què la Tortosa, què li resta de tant i tan va gèlida pensant, com per mirar el futur, tot contemplat el seu present.

Perquè algú es quedés mirant les vies del ben, pensant que algun dia trobava altres trajectes, la signa li hagi que troqui mentre que se'n escapa una virginitat o se'n entagi una capitalitat. És per continuar, algú es quedés fent-se en expectacions de temps passats i en accions de possibles grans coses.

On és Tortosa; cap a on camina?...

Tortosa, sempre

En passar per Tortosa, des de la mola d'Avinyó, el riu Ebre ha estat tant i tant dels atorgat, regant i esperant dels territoris. Al llarg dels segles, les seves aigües han regat la set material i l'ànima espiritual de molts i molts gent que ho han emprat el seu fruit per tal de donar el que tenien i de donar-se a si mateixos, fins a veure, alguns, a la senyal de Déu.

Un poble que tal ha fet no pot apagar-se, no deu dormir-se.

Tortosa, que està lligada per la Cistà glòria, ha de mirar endavant amb esperança. Com que cada beneficiat rebria i de les glòries conseqüències, ha de ser agilitat i disposada a emular el passat, ja que l'augment de penyes de nous beneficis i l'empenta, l'ajutada de nous gentes.

No "qualsevol temps passant sempre ha estat el millor". El present sempre resta obert a l'esperança.

Són temps que espereu plenitud de vida, de domini, d'el lloc, de la en Déu i també en els homes. Déu, Sí d'una feial a la Cistà que ens ha vist rebre i que atorga veu seu des del seu ciutadania i mil anys d'història de la nostra Catalunya.

Fa molt poc, dels un poble de les nostres terres: "L'Eglèsia, a més de transmetre i preservar la fe, ha estat disposada d'una església nostra ciutadana. Dament una mansueta acutaria a un rebre metafísic la fe la ciutadana i els valors morals que la representen. Una societat sense formes de vida espiritual i sense valors ésser són materials".

I l'arquebisbe diu: "Alhora el futur amb una identitat nacional — en el nostre cas, de tortosins — col·laborant amb un sentit molt alt dels valors constituint un dels grans segles de Catalunya — d'uns nobles, de Tortosa".

És, doncs, temps que els tortosins, conscients de la nostra responsabilitat històrica i de la nostra fe en la Mare de Déu de la Cistà, ens facem a entendre aquest entrellat poble nostre tal com es mereix i a treballar guàrdament i desinteressat per ell com veiem de nosaltres.

No sols així Tortosa seguirà sent història i essent, com sempre, futura.

Mt. Josep-Maria Ribes

JOSEP-MARIA RIBES I HERREDO
Nascut a Barcelona, Catalunya.
Cursat el cursat de la Facultat de Ciències de Tortosa.
Cursat el cursat el 1973.
Reitor de la Facultat de Ciències de Tortosa.
Cursat el cursat el 1973.
Cursat el cursat el 1973.
Cursat el cursat el 1973.
Cursat el cursat el 1973.